

Sygn. akt I C 1911/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 czerwca 2021 roku

Sąd Rejonowy w Kłodzku, I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący: Sędzia Izabela Kosińska - Szota

Protokolant: sekr. sąd. Joanna Wiejkut

po rozpoznaniu w dniu 28 czerwca 2021 roku w Kłodzku na rozprawie

sprawy z powództwa P. P.

przeciwko (...) S.A. z siedzibą w W. – obecnie (...) S.A. z siedzibą w W.

o zapłatę 36 000 zł

I. zasądza od strony pozwanej (...) S.A. z siedzibą w W. na rzecz powoda P. P. kwotę 6 000 (sześć tysięcy) zł z ustawowymi odsetkami od dnia 1 lipca 2016 roku;

II. oddala dalej idące powództwo;

III. zasądza od powoda na rzecz strony pozwanej kwotę 2 676,43 zł tytułem kosztów procesu;

IV. nakazuje uiszczyć powodowi na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w

Kłodzku kwotę 713,19 zł (siedemset trzynaście zł 19/100) tytułem brakujących

kosztów sądowych poprzez pobranie tej kwoty z zaliczki wpisanej pod poz.

5- (...).

Sygn. akt I C 1911/16

UZASADNIENIE

Powód P. P. wniósł o zasądzenie od strony pozwanej L. S. C. de S. y (...) S.A. Oddziału w Polsce (obecnie (...) S.A. z siedzibą w W.) kwoty 6 000 zł tytułem zadośćuczynienia wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 1 lipca 2016 r. do dnia zapłaty oraz zasądzenie kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu wskazał, że w dniu 28 stycznia 2016 r. uczestniczył w kolizji drogowej, w wyniku której doznał obrażeń ciała m. in. w postaci skręcenia i naderwania odcinka szyjnego kręgosłupa, powierzchownych urazów powłok głowy, urazu narządu słuchu i urazu psychicznego. Dodał, że do chwili obecnej odczuwa dolegliwości bólowe, które znacznie utrudniają wykonywanie podstawowych czynności życia codziennego i zmusiły go do zaprzestania aktywnego uprawiania sportu. Podniósł, że po przeprowadzeniu postępowania likwidacyjnego strona pozwana jako ubezpieczyciel sprawy zdarzenia odmówiła przyznania powodowi zadośćuczynienia i mimo wezwania do zapłaty podtrzymała swoje stanowisko.

Strona pozwana L. S. C. de S. y (...) S.A. Oddziału w Polsce (obecnie (...) S.A. z siedzibą w W.) wniosła o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie na swoją rzecz kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. Pozwana przyznała, że w ramach obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej udzielała sprawcy wypadku ochrony ubezpieczeniowej. Wskazała jednak, że zakres uszkodzeń obu pojazdów uczestniczących w przedmiotowej kolizji nie uzasadniają przyjęcia, by powód doznał jakichkolwiek obrażeń, co potwierdzają m. in. wyniki diagnostycznych badań radiologicznych.

Pismem z dnia 13 listopada 2020 r. powód zmienił żądanie pozwu w ten sposób, że w miejsce kwoty 6 000 zł wniósł o zasądzenie kwoty 36 000 zł.

Pozwana wniosła o oddalenie powództwa w rozszerzonym zakresie.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 28 stycznia 2016 r. powód uczestniczył w zdarzeniu drogowym, którego sprawca posiadał ubezpieczenie odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych u strony pozwanej.

Okoliczności bezsporne

Z miejsca zdarzenia powód został przewieziony do (...) Centrum Medycznego w P., gdzie stwierdzono u niego skręcenie i naderwanie odcinka szyjnego kręgosłupa oraz powierzchowny uraz powłok głowy.

Po wypadku powód odczuwał dolegliwości bólowe kręgosłupa, skarżył się też na zawroty głowy, bóle głowy, bóle klatki piersiowej, brzucha i łokcia. Celem złagodzenia dolegliwości nosił kołnierz ortopedyczny i zażywał środki farmakologiczne. Powód korzystał z pomocy lekarza neurologa i ortopedy – traumatologa, został też skierowany na zabiegi fizjoterapeutyczne.

Od dnia wypadku do 13 maja 2016 r. powód przebywał na zwolnieniu lekarskim.

Dowód:

- karta informacyjna leczenia szpitalnego – k. 8
- wyniki badań radiologicznych – k. 9 – 10
- skierowanie na zabiegi fizjoterapeutyczne – k. 11
- wizyta lekarska – k. 12
- karta konsultacyjna specj. ortopedy – traumatologa – k. 13
- pismo (...) S.A. z 31.03.2016 r. – k. 14
- zaświadczenia lekarskie (...) k. 15 – 19
- przesłuchanie powoda – k. 101 verte – 102

Przed zdarzeniem z 28 stycznia 2016 r. powód nie miał problemów zdrowotnych z odcinkiem szyjnym kręgosłupa. Leczył się m. in. z powodu lumbago i urazu stawu łokciowego.

Dowód:

- przesłuchanie powoda – k. 101 verte
- dokumentacja medyczna (...) S.A. w P. – k. 71

- Informacja (...) Osobista (...) OW NFZ we W. – k. 74 - 76
- karta informacyjna leczenia szpitalnego -k .79
- wynik badania RTG – k. 80
- wynik badania MR – k. 81
- informacje dla lekarza kierującego – k. 82 - 83
- wynik badania TK – k. 84
- zaświadczenie lekarskie – k. 85

Do kolizji z udziałem powoda doszło na drodze numer (...) na skrzyżowaniu z drogą numer (...). Na skutek niezachowania należytej ostrożności, kierujący pojazdem marki R. D. P. uderzył w tył stojącego w chwili zdarzenia samochodu marki F., którym poruszał się powód. Na miejscu nie udokumentowano żadnych śladów, w tym takich na podstawie których można by określić wprost prędkość poruszania się samochodu sprawcy. Na podstawie niewielkiego zakresu uszkodzeń obu pojazdów prędkość tą można określić na nie większą niż 10 km/h. Oba pojazdy tuż po zdarzeniu zostały dopuszczone do ruchu.

Dowód:

- przesłuchanie powoda – k. 101 verte
- opinia zespołowa i sprawozdanie z przeprowadzonych badań z zakresu medycyny sądowej M. B. (1) i rekonstrukcji wypadków drogowych J. W. – k. 164 - 180
- zeznania świadka D. P. – k. 268 – 270
- znajdujące się w aktach szkody zdjęcia uszkodzonych pojazdów
- znajdujący się w aktach szkody raport LB nr (...) z 20.07.2016 r.

Na skutek wypadku z dnia 28 stycznia 2016 r. doszło do nagłego, lekkiego przemieszczenia ciała powoda, początkowo do tyłu, a potem do przodu. Jego konsekwencją był uraz skrętny kręgosłupa szyjnego, obecnie bez zaburzeń funkcji ruchowej i podporowej, bez objawów korzeniowych, a także urazu głowy bez następstw. Zakres sił działających na powoda podczas przedmiotowego zdarzenia nie mógł spowodować trwałego uszczerbku na zdrowiu, a jedynie krótkotrwałe, subiektywne dolegliwości o niewielkim stopniu nasilenia, których obecność nie przekraczałyby od kilku dni do około 2 tygodni i wraz z upływem czasu od wydarzenia stopniowo ustępowały. Fakt ten nie mógł także wpłynąć na późniejszy stan zdrowia fizycznego w sposób obiektywnie odnotowywalny. Po wypadku powód nie był intensywnie leczony lub diagnozowany. Obecnie u powoda nie stwierdza się jakichkolwiek zaburzeń ruchomości kręgosłupa szyjnego ani objawów korzeniowych. Widoczne w badaniu RTG kręgosłupa szyjnego zmiany zwyrodnieniowe nie mają związku z przebyłym urazem.

Dowód:

- opinia zespołowa i sprawozdanie z przeprowadzonych badań z zakresu medycyny sądowej M. B. (1) i rekonstrukcji wypadków drogowych J. W. – k. 164 - 180
- opinia biegłego sądowego z zakresu ortopedii – traumatologii S. G. – k. 349 – 351

Powód zgłosił szkodę stronie pozwanej, która decyzją z dnia 30 czerwca 2016 r. odmówiła przyznania mu odszkodowania, wskazując, że zgłaszane przez niego dolegliwości nie mogły powstać w wyniku zdarzenia z dnia 28 stycznia 2016 r. Pozwana powołała się na lokalizację i niewielki zakres uszkodzeń pojazdów uczestniczących z kolizji.

Okoliczności bezsporne

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo podlegało częściowemu uwzględnieniu – tj. co do kwoty 6 000 zł.

W przedmiotowej sprawie poza sporem między stronami był fakt zaistnienia w dniu 28 stycznia 2016 r. kolizji z udziałem powoda. Strona pozwana jako ubezpieczyciel sprawcy zdarzenia przyjęła swoją odpowiedzialność, zakwestionowała jednak zasadność dochodzonego roszczenia, wskazując, że powód nie doznał żadnych obrażeń.

Podstawą rozstrzygnięcia w niniejszej sprawie był przepis art. 445 § 1 k.c. w zw. z art. 444 § 1 k.c., zgodnie z którym w razie uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia Sąd może przyznać poszkodowanemu odpowiednią sumę tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę. Pojęcie „sumy odpowiedniej” użyte w art. 445 § 1 k.c. w istocie ma charakter niedookreślony, niemniej jednak w judykaturze wskazane są kryteria, którymi należy się kierować przy ustalaniu wysokości zadośćuczynienia. Zadośćuczynienie ma mieć przede wszystkim charakter kompensacyjny, wobec czego jego wysokość nie może stanowić zapłaty symbolicznej, lecz musi przedstawiać jakąś ekonomicznie odczuwalną wartość. Jednocześnie wysokość ta nie może być nadmierną w stosunku do doznanej krzywdy, ale musi być „odpowiednia” w tym znaczeniu, że powinna być - przy uwzględnieniu krzywdy poszkodowanego - utrzymana w rozsądnych granicach, odpowiadających aktualnym warunkom i przeciętnej stopie życiowej społeczeństwa.

Celem ustalenia okoliczności, w jakich doszło do zdarzenia z udziałem powoda oraz stopnia doznanego przez niego uszczerbku na zdrowiu pozostającego w związku przyczynowym z przedmiotowym zdarzeniem, Sąd dopuścił dowód z opinii biegłych z zakresu medycyny sądowej i techniki wypadków drogowych, ortopedii - traumatologii oraz radiologii.

Sporządzenie opinii przez biegłego z zakresu radiologii okazało się niemożliwe, albowiem powód nie dostarczył badań obrazowych pozwalających biegłemu na dokonanie oceny jego stanu zdrowia. Biegły radiolog szczegółowo wyjaśnił przyczyny braku sporządzenia opinii.

Postanowieniem z dnia 31 października 2017 r. sąd wyznaczył do sporządzenia opinii biegłego sądowego ad hoc z zakresu ortopedii – traumatologii M. B. (2). Opinia ta nie mogła jednak zostać wykorzystana na potrzeby niniejszego postępowania, albowiem biegły nie posiadał wymaganych uprawnień do oceny stanu zdrowia powoda (tj. specjalizacji II – go stopnia), czego wcześniej nie zasygnalizował, a na co uwagę zwróciła strona pozwana dopiero po sporządzeniu przez biegłego opinii. W konsekwencji, postanowieniem z dnia 18 lutego 2021 r. Sąd dopuścił dowód z opinii innego biegłego sądowego z zakresu ortopedii – traumatologii - S. G..

Opinie biegłych z zakresu medycyny sądowej i techniki wypadków drogowych i ortopedii - traumatologii zostały sporządzone po szczegółowej analizie całego zgromadzonego w aktach sprawy materiału dowodowego, a zwłaszcza dokumentacji zdjęciowej uszkodzonych pojazdów oraz dokumentacji medycznej (w tym kart informacyjnych, historii chorób, wyników badań i konsultacji), a nadto w oparciu o osobiste, bezpośrednie badanie powoda oraz dostępną wiedzę medyczną, z uwzględnieniem posiadanej wiedzy fachowej i doświadczenia zawodowego.

Z opinii tych wynika, że wskutek zdarzenia z 28 stycznia 2016 r. powód doznał urazu skrętnego kręgosłupa szyjnego, a także urazu głowy bez następstw. Przedmiotowe zdarzenie nie miało poważnego charakteru, a zakres sił działających na powoda nie mógł spowodować uszczerbku na zdrowiu, a jedynie krótkotrwałe, subiektywne dolegliwości o niewielkim stopniu nasilenia. Biegli uznali, że obecnie u powoda nie występują żadne zaburzenia ruchomości kręgosłupa szyjnego ani objawy korzeniowe, a zaobserwowane zmiany zwyrodnieniowe kręgosłupa szyjnego nie mają związku z przebyłym urazem.

Rozstrzygając sprawę sąd oparł się również na dowodach z dokumentów m. in. w postaci pism stron, a także na zeznaniach świadka D. P. oraz zeznaniach powoda. Autentyczności, rzetelności i treści dowodów z dokumentów żadna ze stron nie kwestionowała, nie budziły one również zastrzeżeń ze strony sądu, natomiast dowodom z zeznań świadka i powoda Sąd przypisał walor wiarygodności, albowiem korespondują one z pozostałymi wymienionymi wyżej dowodami z dokumentów, jak i z opiniami biegłych.

Nie ulega wątpliwości, że zdarzenia z dnia 28 stycznia 2016 r. nie sposób uznać za poważny w kontekście doznanych przez powoda urazów oraz braku uszczerbku na zdrowiu, niemniej odczuwane przez niego początkowo dolegliwości bólowe z pewnością mogły utrudniać realizowanie wszystkich funkcji społecznych i rodzinnych, a nadto były dla powoda źródłem cierpienia. Wymaga podkreślenia, że brak stwierdzonego uszczerbku na zdrowiu nie przesądza o bezzasadności przedmiotowego powództwa, wszak celem zadośćuczynienia jest naprawienie szkody niemajątkowej – tzw. krzywdy czyli cierpienie fizycznych (takich jak ból) i cierpienie psychicznych stanowiących ujemne uczucia przeżywane w związku z cierpieniami fizycznymi lub następstwami uszkodzenia ciała albo rozstroju zdrowia w postaci zeszpecenia, wyłączenia z normalnego życia itp. Zwrócić należy jednak uwagę, że na skutek zdarzenia, za które odpowiedzialność ponosi strona pozwana powód miał ograniczoną rotację w prawo, zaburzenia czucia na zewnętrznej powierzchni prawej kończyny górnej, odczuwał bóle głowy, kręgosłupa szyjnego, sumy i zawroty głowy, bóle klatki piersiowej.

Powód rozszerzając powództwo opierał się na opinii biegłego M. B. (3), choć miał świadomość kwestionowania opinii przez stronę pozwaną. W ocenie sądu, powód racjonalnie wycenił swe cierpienia fizyczne i psychiczne wywołane przedmiotowym zdarzeniem drogowym wnosząc pozew.

W oparciu o powyższe ustalenia, Sąd uznał, że adekwatnym zadośćuczynieniem do krzywdy, jakiej doznał powód będzie 6 000 zł. Kwota ta nie jest wygórowana i pozwoli powodowi zrekompensować ból oraz cierpienie będące następstwem zdarzenia komunikacyjnego.

Sąd oddalił wnioski dowodowe strony pozwanej wskazane w punkcie 4. odpowiedzi na pozew (tj. dotyczące protokołów rozmów znajdujących się w aktach szkody i zeznań świadka A. G.) oraz wnioski z zeznań świadków K. M., S. M. i M. M.. Dowody te były zbędne i spowodowałyby jedynie przedłużenie postępowania sądowego. Nadto, zupełnie nieuzasadnione jest, aby dowód z zeznań świadków zastępować dowodami z dokumentów w postaci protokołów rozmów, albowiem stanowi to naruszenie zasady bezpośredniości. Dokument taki nie jest wiarygodny, nie ma w nim bowiem chociażby pouczenia świadków o odpowiedzialności karnej za składanie fałszywych zeznań. Jeśli chodzi o dowody z zeznań świadków, Sąd uznał, że nie przyczyniliby się oni do wyjaśnienia istotnych okoliczności sprawy, bowiem świadkowie ci nie uczestniczyli w kolizji, nie dokonywali też oględzin uszkodzonych pojazdów, ponadto świadkowie K. M., S. M. i M. M. sporządzili jedynie raport na zlecenie strony pozwanej posiłkując się istniejącym już materiałem zdjęciowym.

O należnych odsetkach ustawowych od zasądzonego roszczenia orzeczono w oparciu o art. 481 § 1 k.c. i art. 455 k.c., a także mając na uwadze treść art. 14§1 i 2 ustawy z dnia 22 maja 2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz. U. z 2018 r. poz. 473 t.j.). Z akt sprawy wynika, że postępowanie likwidacyjne zakończyło się w dniu 30 czerwca 2016 r. tj. wydaniem przez stronę pozwaną decyzji odmownej. W świetle powyższego, uznać należało, że od dnia następnego pozwana pozostawała zwłóce ze spełnieniem świadczenia i taką też datę Sąd przyjął w orzeczeniu kończącym.

O kosztach orzeczono zgodnie z art. 100 k.p.c. Powód wygrał proces w 16,7%, ponosząc koszty w łącznej kwocie 4 816,04 zł. Na koszty te składają się: opłata sądowa od pozwu – 1 800 zł, zaliczki na poczet należności biegłych sądowych – 1 600 zł (spożytkowane do kwoty 1 199,04 zł) oraz koszty zastępstwa procesowego pełnomocnika wraz z opłatą skarbową – 1 817 zł. Koszty poniesione przez stronę pozwaną to 4 178,53 zł, w tym koszty zastępstwa procesowego 1 800 zł, opłaty skarbowe od pełnomocnictwa 85 zł oraz zaliczka na poczet należności biegłych sądowych 2 500 zł, spożytkowana do kwoty 2 293,53 zł. Mając na uwadze wynik procesu oraz konieczność stosunkowego rozliczenia kosztów, powód winien zwrócić stronie pozwanej 2 676,43 zł.

W myśl przepisu art. 113 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz. U. z 2020 r. poz. 755 j.t.), Sąd nakazał uiścić powodowi na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Kłodzku kwotę 713,19 zł tytułem brakujących kosztów sądowych. Jednocześnie, należność tą nakazał pobrać z zaliczki uiszczonej przez powoda, która nie została spożytkowana.